

[Arnth Jensen.]

indenfor enkelte grupper kan synes, at der er et eller andet at rette, det er noget andet. I hvert fald var man fra alle partiers side enig om, at en yderligere udvidelse af lønningsbudgettet kunne man ikke i øjeblikket gå med til.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen var inde på, hvor stor en kærlighed også socialdemokraterne havde til tjenestemændene, ligesom de samme toner lød fra udvalgets ordfører, forsåvidt angår de konserverative. Ja, det tror jeg gælder os allesammen, det kan vi allesammen skrive under på. Tjenestemændene kan gå ud fra — således som jeg nævnte ved første behandling — at man fra alle sider netop ønsker at give tjenestemændene sådanne kår, at de kan udøve deres gerning med tilfredshed, give dem kår på lige fod med den øvrige del af befolkningen. Men jeg tror heller ikke, man skal blive ved at fremhæve det så stærkt mere, for jeg tror egentlig ikke, selvom man udkaster maddingen, at der bides på den krog.

Vel kunne vi have ønsket at nå længere frem, men den udtalelse, der er anført i betænkningen, betegner i virkeligheden efter min mening et langt skridt fremad. Jeg brugte ved første behandling det billede, at skuden havde slagside, og at det ville være et stort spørgsmål, om den kunne komme i havn. Jeg vil nu sige til den højtærede finansminister: det er lykkedes at få skuden i havn trods læk. Men jeg vil også gerne sige, at den er egentlig kun kommet i dok, vi må ikke prøve en ny sejlads med den læk; skuden er ikke sødygtig, og for det tilfælde, finansministeren vil prøve på at lægge ud på samme vis igen, tror jeg det går galt.

Svend Jørgensen: Lønningsudvalget har tiltrådt den højtærede finansministers lovforslag og indstiller det til vedtagelse uændret, men det betyder ikke, at vi er helt tilfredse med det, og det skete da heller ikke uden diskussion. Når det ærede medlem hr. Arnth Jensen nu i dag udtaler sin tilfredshed, behøver jeg således blot at minde om førstebehandlingen og diskussionen i udvalget.

Lovforslaget har forskellige skønhedsfejl; ministeren ved det, lønningsudvalget ved

det, og tjenestemændene selv ved det også. Der er nu for det første nivelleringen, der som helhed ikke er blevet mindret; så er der de ugifte over 30 år og de samgifte, som stadigvæk er et problem, og endelig er der pensionisternes særlige forhold. Man kan mene om statens pensionssystem, at pensionerne står i passende forhold til lønningerne, at yderligere ekstraordinære foranstaltninger ikke er påkrævede, eller at pensionerne er for høje i forhold til indbetalingen o.s.v., o.s.v.; men når man på grund af dyrtiden har indført et såkaldt midlertidigt tillæg også for pensionisterne, ville det være rimeligt at give dette tillæg fuldtud til pensionisterne i stedet for som her at spise dem af med 70 pct. Så måtte man meget hellere for pensionisternes vedkommende have søgt at modvirke dyrtiden på en helt anden måde. Som ordningen er nu og fortsat bliver, kan den kun virke utilfredsstillende. Det er dette punkt, jeg har fremhævet gang på gang og søgt at få rådet bod på, men stadig uden resultat.

Under de særlige forhold, og skønt enhver kan se, at der var noget, der burde rettes med hensyn til nivelleringen og med hensyn til de ugiftes, de samgiftes og pensionisternes problemer, afstod udvalget altså fra at stille ændringsforslag. Vi kunne ganske vist hugge en tå hist og klippe en hæl her, men så var det blevet galt andre steder. Jeg lægger vægt på den udtalelse, der findes i betænkningen, og hvori det hedder, at udvalget henstiller:

„at der ved førstkommande revision af den ekstraordinære lønordning tages hensyn til det fremdragne forhold, forsåvidt lønningskommissionen ikke forinden har afsluttet sit arbejde.“

Jeg vil meget håbe, at dette må ske, for hvis vi endnu en gang skal til at lappe på lønningsloven af 1946, bliver situationen ganske uholdbar. Sjældent er vel en lov i den grad blevet forældet på så kort tid. Den er som et sæt tøj, der vel engang har passet, men som der er bødet og lappet på gang på gang. Man er sprunget over, hvor gærden var lavest, har sat en lap på hist og her, bl. a. for at imødekomme de forskellige tjenestemandorganisationers krav, der tit ikke harmonerer med hinanden. Det eneste, vi ikke har gjort, er det virkelig rationelle: hurtigst muligt at få denne lov